

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 maja 2014 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód S. C. Bank z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od R. I. łącznej kwoty (...), złotych na którą składała się kwota kapitału w wysokości 809,76 zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 01 sierpnia 2013 r. od dnia zapłaty, odsetki umowne w wysokości 5,28 zł., odsetki karne w wysokości 84,58 zł. oraz koszty windykacji w wysokości 973,56 zł. Dodatkowo powód domagał się zasądzenia na jego rzecz zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pisma inicjator postępowania wskazał, że dochodzona kwota stanowi niespłaconą należność wynikającą z zawartej przez pozwanego z powodem (...) Bank S.A. w dniu 27 lipca 2005 r. umowy kredytu nr (...).

Sąd Rejonowy L. Zachód VI Wydział Cywilny w L. postanowieniem z dnia 28 maja 2014 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S. stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, wobec stwierdzenia wątpliwości w zakresie daty wymagalności i znacznej wielkości kosztów windykacyjnych (k. 5).

Zarządzeniem z dnia 06 czerwca 2014 roku pełnomocnik powoda został wezwany do uzupełnienia pozwu na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w terminie dwutygodniowym, pod rygorem umorzenia postępowania (k. 1).

W pozwie wniesionym w odpowiedzi na w/w wezwanie na urzędowym formularzu dnia 27 marca 2014 roku reprezentujący powoda pełnomocnik na dowód istnienia oraz rozmiaru obciążającej pozwanego względem inicjatora postępowania należności powołał umowę kredytu z harmonogramem spłat.

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 sierpnia 2014 r. pozwany R. I. wniósł o oddalenie powództwa (k. 45-46). W uzasadnieniu podniósł, iż w dniu 19 marca 2012 r. dokonał spłaty zadłużenia wskazanego w przesłanym do niego piśmie z wyjątkiem kosztów indykacji, która jego zdaniem nie była prowadzona. Pozostałych wpłat dokonywał już regularnie. Zakwestionował przy tym zasadność naliczania kosztów monitów i upomnień na sumę 973,56 zł.

Na rozprawie w dniu 16 października 2014 r. pozwany zgłosił też zarzut przedawnienia.

W piśmie procesowym z dnia 05 listopada 2014 r. powód sprecyzował w jakimi sposób została rozliczona wpłacona kwota 1301,65 zł.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 27 lipca 2005 r. R. I. zawarł z (...) Bankiem S.A. (poprzednia nazwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. umowę kredytu (...)) (dowód: umowa kredytu z dnia 27 lipca 2005 r., nr (...), k. 17).

Z uwagi na nieterminowe regulowanie zaległości pismem z dnia 06 marca 2012 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przesłał ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 1261,65 zł i 1427,84 zł powiększone o dalsze odsetki od wymaganego kredytu i koszt wezwanie w kwocie 40,00 zł.

W dniu 19 marca 2012 r. R. I. dokonał zapłaty kwoty 1301,65 zł z pominięciem kosztów windykacji w wysokości wskazanej w piśmie (k. 16,48). Kwota ta została rozliczona na spłatę kapitału 1059,68 zł, spłatę odsetek od kapitału wymaganego – 179,96 zł, spłatę odsetek za opóźnienie w kwocie 22,01 zł, spłatę kosztów wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty w kwocie 40,00 zł.

Dnia 30 marca 2012 r. R. I. dokonał zapłaty kolejnej raty w wysokości 592,13 zł, która nie została zaliczona na spłatę kapitału w całości, a jedynie w części 9,13 zł, zaś w pozostałym zakresie rozliczona jako koszty.

Zaprezentowany stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów: umowa kredytu z dnia 27 lipca 2005 r., nr (...), k. 17, harmonogram spłat (k. 13-16), przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 06 marca 2012 r. (k. 48).

W ocenie Sądu wytoczone powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi zaś, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl wskazanych regulacji, to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a więc zarówno istnienia kwot wskazanych w pozwie jak i ich wysokości. Wskazać bowiem należy, iż w sprawach cywilnych sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy czy też do uzupełnienia postępowania dowodowego o dowody, na których istnienie wskazują strony, lecz których nie przedstawiły. Obowiązek dowodzenia spoczywa bowiem na stronach.

Pomimo powoływania się przez stronę powodową na fakt rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwanego, powód nie złożył dowodów umożliwiających dokonanie sprawdzenia prawidłowego ich rozliczenia. Strona powodowa ograniczyła się do załączenia do umowy kredytu złotówkowego tabeli opłat i prowizji obowiązującej od dnia 01.03.2011 r. (k. 18), podczas gdy – jak wynika z przedstawionego wyliczenia kosztów (k. 58-62), koszty windykacyjne, w tym zewnętrznemu podmiotowi, były naliczane za wyegzekwowanie należności już od lipca 2007 r. Z tabeli tej wynika przy tym, że Bank mógł zlecić czynności windykacyjne zewnętrznej firmie, jedynie po uprzednim poinformowaniu o tym klienta. Z twierdzeń pozwanego wynika, iż taka sytuacja nie miała miejsca. R. I. w ogóle zakwestionował fakt prowadzenia jakiegokolwiek postępowania windykacyjnego. Wobec zanegowania przez pozwanego powołanej okoliczności, w związku z tym również powód nie przedstawił stosownego dowodu potwierdzającego poinformowanie o zleceniu windykacji innemu podmiotowi i naliczaniu z tego tytułu dodatkowych opłat. To miało zaś wpływ na pierwszeństwo w rozliczaniu dokonywanych wpłat.

Równocześnie powodowy Bank nie przedstawił Regulaminu udzielania kredytów, stanowiącego integralną część umowy (§6 ust. 2 umowy), który zapewne pozwoliłby Sadowi na dokonanie ustaleń co do pierwszeństwa i sposobu zaliczania wpłat na poczet dłużnych sum. Na podstawie jedynie twierdzeń strony powodowej, sąd nie mógł dokonać prawidłowości dokonanych wyliczeń, zwłaszcza w zakresie znaczących kosztów windykacyjnych i terminu wymagalności, które to pozwany konsekwentnie negował.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego w podanej w pozwie wysokości wobec strony powodowej, na podstawie przywołanego już wyżej przepisu z art. 6 k.c., orzeczono jak w wyroku.